

Krigstilstanden, er jeg efter min Mening som Finansminister nødt til at se bort fra, at en anden Del af hans Indtægtsforøgelse kunde være indkommet i et tidligere Aar og kun tilfældigt er indgaaet i 1914. (*Fraenkel:* Det er faktisk, at Pengene ikke er kommet ind tidligere). Ja, det er rigtigt, og jeg beklager, at Loven er saaledes. Jeg vil have denne Bestemmelse ud af Loven, og det ærede Medlem vil vel støtte det ærede Medlem fra Svendborg (Wenzel Neergaard) og mig i Bestræbelsen for at faa hele Bestemmelsen om Krigsfortjeneste ud af Loven, saa at den bliver en ren Merindtægtsslov. En saadan kan Staten bruge, og en saadan kan ogsaa alle Skatteydere forstaa, og adskillige vil kunne føle den.

Det ærede Medlem fra Svendborg mente, at hvis man skulde gaa over til en ren Merindtægtsskattelov, var Procenterne ret høje, men jeg haaber ved de Bemærkninger, jeg gjorde om vor finansielle Tilstand, at kunne overbevise det ærede Medlem om, at Staten maa kræve en saa stor Indtægt, som det er muligt for den at faa, ad Skattevejen. Laanvejen er ikke den rette og tilstrækkelige Vej i Øjeblikket. Vi maa tænke paa Fremtiden, saa selv om vi for Øjeblikket kan skaffe Midler til Veje til Fortsættelse af Statens Husholdning, skal der være opsavede Midler i Kassebeholdningen til de kommende Tider, og det er derfor nødvendigt, at vi til 1. December 1916 faar en stor Indtægt.

Det ærede Medlem fra Horsens (Hans Nielsen) gjorde nogle Bemærkninger om de Skatteydere, der søger at unddrage sig Beskatning overhovedet — baade overordentlig og almindelig Formue- og Indkomstskat — ved at rejse her fra Landet. Jeg har i Lovforslaget indsat Bestemmelser, hvorved saadanne Skatteydere i alt Fald aldrig bliver fri for deres Skattepligt, saa at de ikke kan komme tilbage til Landet, uden at Rodemesteren, eller hvem det nu er, møder med Seddelen i Haanden og afkræver dem deres Skattebeløb, og hvis de ikke betaler, bliver de udpantet; desuden vil der kunne gøres Udpantning i vedkommendes Ejendele i Øjeblikket, hvis de søger at unddrage sig Skatten. Det ærede Medlem nævnedes, at der var Folk, der skulde have betalt den overordentlige Indkomstskat den 1. December 1915, men nu søgte at undgaa at betale den ved at rejse bort til Marts. Maa jeg dertil sige, at kun de har kunnet undgaa at betale, som har indgivet Klage,

og hvis Klager undersøges. En saadan Tilstand vil man imidlertid hindre for Fremtiden, idet det ved en Bestemmelse i det foreliggende Lovforslag paabydes, at Skatten skal betales, selv om der indgives Klage. Hvis Klagen saa findes at være rigtig, kan Klageren faa refunderet, hvad han har betalt for meget.

Dernæst gjorde det ærede Medlem for saa vidt Spørgsmaalet større, som han spurgte om, hvorvidt der overhovedet kunde gøres noget mod de Folk, der vil rejse fra Landet for at unddrage sig Skat. Jeg har nogen Lyst til at sige om saadanne Folk: Lad dem rejse — hvorhen de vil. Vi har ikke overmaade megen Brug for den Slags Mennesker, der paa et Tidspunkt som det nuværende, og efter at der har været skabt gode Forhold for dem — det ærede Medlem gjorde ret i at pege paa, at der fra Myndighedernes og fra Rigsdagens Side har været gjort alt muligt for at skaffe saadanne Mænd den bedst mulige Form for Handel — vil unddrage sig deres Skat. Naar jeg ser Folk, der som Udryttere eller Udbytttere eller Fribyttere har draget Fordel af de nuværende Omstændigheder, har taget Løvens Part —, jeg skulde maaske snarere sige Højens Part, thi det er graadige Dyr, disse Folk —, som har fulgt i Statsskibets Kølvand, saaledes som saadanne Hajer gør det, og, medens Statsskibet var meget vanskeligt at styre, har taget til sig af Byttet eller Udbyttet, hvad de nu kunde faa, optræde med Klager over, at der skal tages noget fra dem af det Bytte, de har faaet, har jeg en stærk Afsmag for overhovedet at diskutere den Slags Ting. Vil de Folk rejse, saa lad dem rejse.

Men naar det ærede Medlem opfordrer mig til at forsøge paa at hindre deres Afrejse, maa jeg sige, at det er ikke saa nemt. Denne Regering vil jo saa overordentlig nødtigt udstyres med enevældig Magt. Den har Afsky for at bruge saadanne Midler, som ikke Rigsdagen utrykkeligt har givet den i Hænde. Naturligvis, hvis Rigsdagen vil udstyre Regeringen med en saadan Magt, at den kan standse enhver Person ved Grænsen og spørge: Hvor skal du hen? Har du betalt? Er dine Skatteforhold i Orden? kunde den naturligvis gøre det under den nuværende Tilstand, men paa egen Haand at gaa hen og standse Folk, der vil til Udlandet, og underkaste dem et pinligt Eftersyn paa Toldboden, eller hvorledes man nu vilde indrette det, tror jeg vil have sin Vanskelighed for Regeringen.